

ציידה לדרך:

סלון תורני אקטואלי ליילדי ישראל

י"ל מידי שבוע עם תכנים מגוונים!

ציידה לדרך - פרשת בהעלותה

עלון מס' 51

לע"נ מרת לאה ריילא ע"ה
בת ר' יצחק אייזיק הי"ד

בדרך הפרשה

ה'קורונה' סגרו את בתי הפנסיות. היינו רוצים לברך בקול כדי שיענו 'אמן', אך אין מישהו בקרבנו... האנשים ההם, הטמאים לנפש אדם, לא ותרנו! הם התלצבו לפני משה ולפני אהרן וקראו מעמק לבם: "למה נגרע?" מדוע נפסיד את מצות הקרבת קרבן פסח אותה אנו רוצים לקיים? במדרש ההלכתי לפרשתנו, מדרש הקרוי 'ספרי', נאמר על האנשים האלה, האנשים שלא ותרנו בקלות ולא נכנעו למצב, אלא הביעו רצון והשתוקקות לקיום המצוות: "מגיד שהיו בני אדם פשרים וחרדים על המצוות". זוהי גם דרגתו של אהרן הכהן כפי שנאמר בתחלת

יש המקום מצוות פי הוא חיב בהן, ויש המקום אותן פי הוא רוצה בהן! יסוד זה מצאנו בפרשת השבוע בדין פסח שני: בני ישראל היו שנה ראשונה במדבר ונצטוו לעשות קרבן פסח. "ויהי אנשים אשר היו טמאים לנפש אדם ולא יכלו לעשות הפסח...". אנשים אלה, רצו לקנות שם ולהקריבו, אך היו טמאים, ולכן נאסר עליהם להקריב קרבן. כיצד אנו מגיבים כאשר אנהנו מעניינים לקיים מצוה, אך רצון זה נמנע מאתנו? היינו רוצים להכניס אורח, אך הוא פבר 'מסדר'. היינו רוצים להגיע לשעור תורה בערב, אך הרב הודיע שהיום אינו יכול למסור את השעור. היינו רוצים להתפלל בצבור, אך מחמת

פּרָשְׁתָנוּ: "דַּבֵּר אֶל אֱהֲרֹן וְאֶמַּרְתָּ אֵלָיו בְּהִעָלְתָהּ אֶת הַנֵּרֹת אֶל מוֹל פְּנֵי הַמְּנוֹרָה יֵאָרוּ שְׁבַעַת הַנֵּרוֹת".
מִבָּאָר רַש"י - "בְּהִעָלוֹתָהּ": לָמָּה נִסְמְכָה פְּרִשְׁתַּת הַמְּנוֹרָה לְפָרֶשֶׁת הַנְּשִׂאִים? - לְפִי שְׁכַשְׁרָאָה אֱהֲרֹן חֲנֻכַּת הַנְּשִׂאִים - חֲלֻשָׁה דַעְתּוֹ שֶׁלֹּא הָיָה עִמָּהֶם בַּחֲנֻכָּה, לֹא הוּא וְלֹא שְׁבִטּוֹ. אָמַר לוֹ הַקַּב"ה: 'חַיִּיךָ, שְׁלֵחַ גְּדוּלָה מִשְׁלָהֶם, שְׁאַתָּה מְדַלֵּק וּמְטִיב אֶת הַנֵּרוֹת'.
וְנִשְׁאַלְתָּ הַשְּׂאֵלָה: מִדּוּעַ חֲלֻשָׁה דַעְתּוֹ שֶׁל אֱהֲרֹן? הָרִי הוּא לֹא הָיָה בַּחֲנֻכַּת הַנְּשִׂאִים, וּמִמֵּילָא לֹא הִיָּתָה עֲלָיו חוֹכְהָ לְהַבִּיאַ קֶרֶבָן.

מִסְבִּירִים עַל פִּי מִשָּׁל, לָמָּה הִדְבֵּר דוּמָה:
לְבֵית הַכְּנֻסֹת הַקְּהֵלִיתִי בְּאֶחָד הַמוֹשְׁבִים, הִגִּיעַ גִּבְאֵי צְדָקָה. לְאַחַר תְּפִלַּת עֲרֻבֵית הַסְּבִיר לְצַבּוֹר לְשֵׁם מָה הִגִּיעַ, הִרְחִיב אוֹדוֹת הַמְּטָרָה וְהַנְּחִיצוֹת הַגְּדוּלָה, וּבְקִשׁ מְכַל אֶחָד לְתָרֵם כְּפִי יְכַלְתוּ בְּנִדְיבוֹת לֵב.
רַב הֵי שׁוֹב עֲלֶה וְחַזֵּק אֶת דְּבָרֶיךָ, וְדַרְשׁ שְׁכַל אֶחָד מִהַמְּתַפְּלִים יָתֵן 500 ש"ח בְּכִמְהָ תִשְׁלּוּמִים שְׂיֻכַּל.
לֹא שְׂאֵלוֹת, עַל פִּי הוֹרְאֵת הַרַב, כָּל אֶחָד מִהַנּוֹכַחִים הַתְּחִיב לְתָרֵם סָכוּם זֶה; חֲלָקִים בְּאֶשְׂרָאֵי, מַעוּטִים בְּהוֹרְאוֹת-קִבְעָה וְהַשְּׂאֵר בְּמִזְמָן מִתּוֹךְ שְׁמַחָה

עַל הַהוֹדְמָנוֹת וְהוֹכּוֹת שְׁבָאָה לְיָדֶם.
לְמַחְרָת הִגִּיעַ אֶחָד הַתּוֹשְׁבִים שֶׁלֹּא נָכַח אִמְשׁ בְּמִנְיָן זֶה. הוּא רָאָה עַל הַסְּטַנְדֵּר שֶׁלּוֹ עֲלוֹן צְבָעוֹנֵי הַמִּתְאָר אֶת הַצֵּרָה בְּתֵרוּמָה דְּחוּפָּה! פָּנָה לָזֶה שְׁלֻצְדוֹ וְשָׂאֵל: "מָה זֶה? עַל מָה מְדַבֵּר?"

שְׁכַנּוּ לְסַפְסַל הַתְּפִלָּה סַח בְּאִזְנוֹ: "מָה, לֹא שָׁמַעְתָּ?! אִמְשׁ הָיָה פֶּה שְׁלִיחַ - גִּבְאֵי צְדָקָה וְעַל פִּי בְקִשְׁתַּת הַרַב, כָּל אֶחָד מֵאַתְנֵן 500 ש"ח."
אֶת הַמְּשֵׁה הַסְּפוּר תִּשְׁלִימוּ אַתְּם. מָה לְדַעְתְּכֶם קִיָּרָה?

הָאֵם אוֹתוֹ אֶחָד יֹאמֶר: "חֲבַל, יֵשׁ טְלָפוֹן שְׁנַתָּן לְהִתְקַשֵּׁר לְגִבְאֵי הַצְּדָקָה?... " אוֹ שְׂמָא יֹאמֶר הוּא: "כִּירוֹה שְׁפִטְרָנִי מַעֲנִשׁוּ שֶׁל זֶה..."

כָּאֵן יוֹכַח הָאֵם הוּא בְּאַמַּת 'חֲרָד' לְדַבֵּר מִצְוָה!
לְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן הִיָּתָה חֲלִישׁוֹת הַדַּעַת - בְּשָׁל הַעֲבָדָה שְׁכַל הַנְּשִׂאִים זָכוּ וְתִרְמוּ, וְהוּא לֹא הָיָה עִמָּהֶם. אֲצֵל אֱהֲרֹן הָיָה הַדְּבָר דּוּמָה לְמַתְנָה שְׁמַקְבְּלִים! הוּא הִבִּין שְׁהַקְּרָבּוֹת שֶׁל הַנְּשִׂאִים זֶה מַתְנָה שְׁהָ - וְהוּא גַם רָצָה לְזַכּוֹת בְּכָה, וְלָכֵן חֲלֻשָׁה דַעְתּוֹ שֶׁלֹּא הָיָה עִמָּהֶם.

זוֹ גְּדַלְתּוֹ שֶׁל אֱהֲרֹן עֲבָד ה' - חֲרָד לְצוּי ה'.

בְּדָרָה הַתּוֹרָה

כְּהֵמְשֵׁה לְמֵאמַר הַקּוֹדֵם נִצְיַע לְפָנֶיכֶם, קוֹרְאִים יְקָרִים, אֶת הַסְּפוּר הַבָּא. אֲמַנֵּם הַסְּפוּר דּוּעַ וּמְכָר, אֵךְ הַמְּטָרָה הִיא לְקָרָא, לְסַגֵּר עֵינֵינוּ וְלִחְשֹׁב "אֵיפֹה אֲנִי?"

גָּאוֹן גְּדוֹל הוֹפִיעַ בְּשַׁעֲרֵי הַיְּשִׁיבָה הַמְּכַבְּדָת. "כִּירוֹה הַבָּא", קִדְמוּ רֹאשׁ הַיְּשִׁיבָה בְּהִדְרַת כְּבוֹד, מָה הִבִּיא אֶת כְּבוֹד תּוֹרָתוֹ לַיְּשִׁיבָתָנוּ?"

"מַחְפֵּשׁ אֲנִי חֲתָן לְבִתִּי הַיְּקָרָה", הַסְּבִיר הַגָּאוֹן. "אֲנִי עוֹבֵר מִיְּשִׁיבָה לַיְּשִׁיבָה, מַצִּיג קִשְׂיָא עֲמָקָה, וּמֵאַפְשָׁר לְתַלְמִידִים לְהִתְבּוֹנֵן וּלְהַשִּׁיב. כֹּה אֲנִי מְקוּהָ לְמַצִּא

אֶת הַחֲתָן הָרְאוּי, גְּדוֹל בְּתוֹרָה וְעִמְקוֹן בַּחֲשִׁיבָה!"
שְׁמַעוּ הַבַּחּוּרִים אֶת מְטָרַת הַגְּעָתוֹ וְהַתְּרַגְּשׁוּ! יֵשׁ לָהֶם סָכוּי לְזַכּוֹת בְּבִתּוֹ שֶׁל הַגָּאוֹן הַמְּפִלָּג!

נְעַמְד הַגָּאוֹן וְהַחֵל לְמַסֵּר פְּלִפּוּל לְמַדְנֵי. הַבַּחּוּרִים הֵאָזִינוּ בְּרַב קִשְׁב. הַגָּאוֹן בָּנָה שְׁעוֹר בְּנוֹי לְתַלְפִּיּוֹת, וְהַבַּחּוּרִים הַמְּכַשְׂרִים עָקְבוּ אַחֲרָי כָּל הָעֵרָה וְכָל חֲדוּשׁ. וְאוֹ, לְאַחַר רִגַע שֶׁל דְּמָמָה, הִטִּיל הַגָּאוֹן אֶת הַפְּצָצָה! הוּא הִקְשָׁה קִשְׂיָא גָּאוֹנִית! קִשְׂיָא שְׁמַפְרָקָת אֶת הַסְּגִיָּא וּמְטַלְטֵלֵת אֶת הַלּוּמָד!

"אֲנִי נִמְצָא כָּאֵן בְּיְשִׁיבָה עַד מָחָר בְּבִקְרָה", הַכְּרִיז הַרַב. "שְׂאֵלָה זֶה שְׂאֵלִיתִי בְּמַסְפֵּר יְשִׁיבוֹת לְפָנֶי מְאוֹת תְּלַמִּידִים צוֹרְכִים. אֲקוּהָ לְמַצָּא כָּאֵן אֶת שְׂאֵהְבָה נַפְשִׁי!"

מִיטֵב הַלְּמַדְנֵים הִתְיַשְׁבוּ לְהַעֲמִיק, לְהִתְבּוֹנֵן, לְחַלֵּק וּלְחַקֵּר. סְפָרִים הִצְטַבְּרוּ עַל הַשְּׁלַחָנוֹת, וּכְפוּחִים לְמַדְנֵיִם נִשְׁמַעוּ בֵּין הַבַּחּוּרִים, שְׂרַבִּים מֵהֶם וְתָרוּ

אקים בית נאמן בישראל. לא הצלחתי, לא זכיתי. אין לי תשובה לקשיא".

"ולמה באת פעם? למה רצת אחריו?" שאל הרב. "אמנם לי זכיתי לתרץ את הקשיא, אף אני רוצה לשמע מכבוד הרב את התשובה! הקשיא מנקרת במחי ואינה נותנת לי מנוח. אמנם לא זכיתי בשדוה, אף אני רוצה לזכות בתורה!"

הרב הזמינו לעלות אתו למרפכה, תוך כדי שהוא מורה לעגלון לסובב את המרפכה ולשוב לישיבה. הפתעו בחורי הישיבה לראות את הגאון נכנס להיכל התורה, כשירו שעונה על כתר חכריהם. הרב עלה והכריז: "מזל טוב! מצאתי חתן לבתי!"

החברים התפלאו, ראש הישיבה נדהם. הם הפירו את הבחור הזה, ולא האמינו כי הוא קלע לתשובה הנכונה לקשיית הגאון. אמנם הוא בחור שקדן ומתמיד, אף איננו מן החריפים...

הגאון המשיה ואמר: "אמנם הוא לא ענה על הקשיא, אף הוא רץ אחרי המרפכה מתוך רצון ושאיפה לדעת - הוא גלה השתקקות לתורה! ועל כן, הוא זה שראוי לשאת את בתי לאשה!"

בלילה זה על שנה. בזה אחר זה נצבו לפני הגאון ונסו לתרץ את קשייתו, אף לשוא. הם לא הצליחו להגיע לתשובה הנכונה, לא זכו להפך את העקב למישור...

בבקר, אחרי תפלת שחרית, שאל הרב האם יש עוד בחור שמענין לנסות. בחורי הישיבה עמדו מולו במבוכה ובעצמות, מאכזבים על שלא הצליחו להשיב פהלכה ולזכות בבת הרב.

הגאון נפרד מרעו ראש הישיבה, עולה על מרפכתו, ושם פעמיו לעבר עיר נוספת - המפרסמת בישיבה הגדולה ששוכנת בקרפה.

"הרב!" קורא לעברו העגלון תוך כדי נסיעה, "הרב! מישוהו רץ אחר המרפכה! דומני שזה בחור מהישיבה!" "עצר מיד בצד!" הורה הגאון.

אכן, בחור ישיבה מגיע, מתנשף ומיגע. הרב פונה אליו בחבה: "נו? יש לך תשובה לשאלה הקשה שהקשית?" "לא!" משיב הבחור, "כל הלילה עמלתי בתורה, צללתי לעמק בסגיא ונסיתי להעלות תשובה ישרה שתבהיר את הסגיא. קויתי בכך למצא חן בעיניך ולזכות בבת הרב ככלה, אמה

בדרך האמונה

צדיקים - לחם (אפוי ומוכן). בינונים - עוגות (העומדות לאפיה). רשעים - טחנו בריחים.

רואים אנו שלכל אחד נתן המן כפי מדרגתו: ככל שהוא נעלה יותר - כה אין הוא צריך להתאמץ כלל וכלל.

את הספה לכה מבאר הגהר הקדוש: (חלק ב' דף ס"ג א')

כגונא דא, אינו דלא מהימני ביה בקדשא בריה הוא... מאן גרים לון האי? בגין דלאו אינו בני מהימנותא. אוף הכא, שטו העם ולקטו, שטו בשטותא דגרמיהו, וכעאן לאטרקא עלייהו, הדא הוא דכתיב וטחנו בריחים, בתר

בפרשתנו מספרת התורה אודות הלחם מן השמים - מן אותו אכלו אבותינו במדבר.

"שטו העם ולקטו וטחנו בריחים או דכו במדכה ובשלו בפרור ועשו אתו עגות והיה טעמו כטעם לשד השמן"

הגמרא במסכת יומא מבארת: כתיב (במדבר יא, ט): "וברדת הטל על המחנה לילה ירד המן עליו" וכתיב (שמות טז, ד): "ויצא העם ולקטו" וכתיב (במדבר יא, ח): "שטו העם ולקטו" הא כיצד? צדיקים - ירד על פתח בתיהם. בינונים - יצאו ולקטו. רשעים - שטו ולקטו (יצאו למרחק).

כתיב 'לחם' וכתיב 'עגות' וכתיב 'וטחנו' הא כיצד?

שהשבחית בדיוק חתכה את בטנו. הרב נגש אל הדג, פתח את בטנו והראה לתלמידיו: "ראו זה פלא, כל הדגיגים הקטנים שבלע הדג - ראשם מפנה לכוון ונבו... הוא לא רץ אחריהם! אלו היה רץ אחריהם ובלע אותם מצד ונבם - היה נחנק! מסקנה אחת היא: הדג פותח את פיו והדגיגים נכנסים לתוכו... ה' מזמן לו את פרנסתו הישר לתוך פיו.

כן הוא בדור המדבר - מי שהאמין, קבל את המון עד למפתן הדלת כלחם מוכן, ללא צרה לצאת לשדה וללקט וללא צרה לדוכו במדוכה ולאפותו. הבה נלמד לקח לגבי הפרנסה שלנו. אלו רק נאמין באמת, הרי שלא נצטרה לעבד כל פה קשה. נקדיש יותר שעות ביום לחיי רוחניות!

מספר כי רב ראה אדם אחד שממהר לסים את תפלתו בבקר, ויצא מבית הכנסת במרוצה. עכבו הרב ושאל: "לאן אתה רץ?" השיבו האיש: "אני נאלץ לרוץ לעבודה, להתפרנס". המשיך הרב: "ומי אמר שהפרנסה שם, ואתה רץ אחריה? אולי היא כאן ואתה בורח ממנה..."

קבר הצדיק רבי מנחם מענדיל מפארימשלאן זצ"ל

כל טרחא דא לא סליק בידייהו אלא כמה דכתיב: "והיה טעמו כטעם לשד השמן", ולא יתיר, מאן גרים לון האי? בגין דלא הוו בני מהימנותא.

פרוש: כל הסבה לטרחא של הרשעים היא בשל אי אמנותם בקב"ה. כל מי שחשב שאולי הקב"ה לא זמן לו את האכל למחר בפתח ביתו, נאלץ לצאת ולחפש אותו. אלו שהיה ברור להם שמחר יהיה המון בפתח ביתם - זכו וקבלו על מפתן הדלת.

יש להאמין בקב"ה באמונה שלמה! כפי רמת האמונה פה רואים בפעל את ד' ה' והשגחתו.

הגמרא אומרת שתלמיד רשבי"י שאלו אותו, מדוע ירד מן בקל במקר ובמקור? למה לא הוריד הקב"ה מן לחודש שלם או לשבוע?

אמר להם רשבי"י: אמשל לכם משל למה הדבר דומה: למלה בשור ודם שיש לו בן אחד. פסק לו מזונותיו פעם אחת בשנה, ולא היה מקביל פני אביו אלא פעם אחת בשנה. עמד המלה ופסק מזונותיו לבנו בכל יום, והיה מקביל פני אביו כל יום. אף ישראל מי שיש לו ארבעה וחמשה בנים היה דואג ואומר שמא לא ירד מן למחר ונמצאו כלן מתים ברעב, נמצאו כלם מכוונים את לבם לאביהן שבשמים.

הרי שהקב"ה רצה ללמדנו - לארה ארבעים שנות המדבר - כי הפרנסה באה ממנו בלבד! ואחר שלמדו במדבר שעור לחיים, יוכלו להכנס לארץ ישראל, בה יאלצו לעבד לפרנסתם וזכרו שה' הוא הפותח דו ומשביע לכל חי רצון.

כדי להבין את השגחת ה' וכיצד הוא מזמן מזון לכל בריותו נביא ספור:

בערב שבת קרא האדמו"ר רבי מנחם מנדל מפרימישלן זצ"ל לכמה מחסידיו, שילוו אותו אל המטבח.

בדרך הוא שאל אותם: "אמרו לי, חשבתם פעם איה משיג הדג את מזונו? הלא לכל בעל חיים יש לסתות ושנים או צפרניים חדות לנעץ בטרפו, אף לדג אין את כל אלו - הוא נזון מדגיגים קטנים".

התלמידים לא הבינו מה הרב רוצה מהם... והוא המשיך: "חשבו לרגע, הבעיה הגדולה של הדג היא, שאם יבלע הדג את הדגיגים הקטנים תוך כדי מרדף אחריהם - יתקעו הסנפירים שלהם בלועו והוא יחנק למות!"

בינתיים הם הגיעו למטבח, על השלחן היה מנח דג גדול

בְּדֶרֶךְ הַחַנוּנִים

לנו רק עוד חצי שורת מדפים של עוגיות, תכף נסים כאן, אל תתרגז, רק עוד טפה".

הן סימו את שורת העוגיות והמשיכו הלאה. תוך דקות הגיעו לשורת המדפים עמוסי הממתקים, והילדה החלה לצעק ולדרש ממתקים. האמא סרבה לקנות לה. הילדה התחילה לרקע ברגלים ולהשתולל, אבל האמא לא אבדה את עצמונותיה:

"די, בת שבע, די, אל תתרגז. לא נשאר לנו עוד הרבה. עוד שני טורים ואנחנו מסימות את הקנייה. תהיי סבלנית, רק עוד טפה".

כשהגיעו אל הקפה כדי לשלם על המצרכים, נתקל מבטא של הילדה במסטיקים הצבעוניים, והיא דרשה בתוקף מסטיק. כשאמא השיבה בשלילה, הגיבה הילדה בסצינה קולנית של בכי וצעקות, והאמא דברה בקול רגוע ושקט: "בת שבע, לא להתרגז. אנחנו תכף מסימות כאן. תמשי דקות ואנחנו בחוץ. נסע הביתה ותוכלי לישון את השנה שאת כל כה זקוקה לה".

האמא סימה לשלם ולארו, ויצאה מהסופרמרקט. האשה שהלכה אחריה והיתה עדה לכל מה שהתרחש, יצאה בעקבותיה, עצרה אותן במדרכה ליד החנות ואמרה: "תסלחי לי, גברתי, לא יכלתי שלא לשים לב כיצד שמרת על קור רוח. אני חייבת להחמיא לך על הדרך שבה התנהגת עם בת שבע הקטנה".

נתנה בו האמא מבט מחזק ואמרה: "לקטנה קוראים תמי. בת שבע זו אני...".

סוד גדול בחנוכה הוא אפן האמירה ומאור הפנים שמלנה את ההנהגה החנוכית.

בסוף פרשתנו מוכיח הקב"ה את אהרן ומרמז על שדברו סרה במלשה עבד ה'. הקב"ה אומר: "שמעו נא דברי...". לאחר כמה פסוקי מוסר נוקבים נאמר: "וחר אף ה' בם וילה". מדבק רבנו אליהו מזרחי (בפירושו על רש"י כאן) שתוכחת הקב"ה לא נאמרה מתוך חרון אף וכעס, אלא, רק אחרי שפיים ה' את דבריו - חרה בהם אפן, והביא את הענש על מרמזם. ש וכה כתב: "אין נא אלא לשון בקשה, שדבר עמהם בנחת ובפיוס, כדי שישמעו דבריו, שאלו היה מדבר עמהם בכעס לא היו דבריו נשמעים". דברים מבהילים! אהרן ומרמז הנביאים, צדיקי עליון קדושים וטהורים, לא ישמעו תוכחה הנאמרת מפי הקב"ה אולי היה מוכיח בכעס!

ממשיך הרא"ם ומביא את לשון חז"ל בספרי: "והרי דברים קל-וחמר, ומה אם מי שאמר והיה העולם אמר דבריו בתחנונים, ק"ו לבשר ודם". דברינו יתקבלו כשנפנה בלשון רכה, מענה רה לשיב חמה. אין כאן ותור כביכול על הענש. הענש הראוי בא יבוא, אך הוא מלנה באמירה רכה, מתוך לשוב הדעת.

נביא ספור הממחיל מסר זה. אשה אחת צעדה בסופרמרקט מאחורי אמא וילדה בת השלש, שישבה בתוך עגלת הקניות. כשעברו ליד מדף העוגיות, הילדה בקשה עוגיות והאמא אמרה: "לא!"

הילדה התחילה לילל, לצעק ולהקים מהומה, אבל האמא שמרה על שלות רוחה ורק אמרה בנחת: "בת שבע, נשארה

בְּדֶרֶךְ הַחֵידָה:

שאלות לפרשת בהעלותך

- כמה חצוצרות עשה משה, ואלו מטרות?
- איזה שבט היה 'מאסף לכל המחנות', ומה תפקידו?
- איזו תפקלה התפלל משה רבנו על מרים אחותו?

שלחו לנו למייל: zaida@kerenh.org.il או לפקס 03-8004455
ומי שפטר את החידות – נפרסם את השם שלו עם הפתרון בעלון הבא.

תשובות לגליון הקודם

- לאחר איזה דבר רע' מכוונים בכרפת הכהנים, כסגלה להמתיק ולהטיב?
- חז"ל אמרו שאחרי ברפת כהנים מתפללים כסגלה על חלומות רעים – להמתיק ולהטיב אותם.
מדוע מכסים הכהנים את ידיהם בטלית?
- בבית המקדש שרתה שכניה על ידי הכהנים בשעת הברכה, וכסו כדי לא לראותה. על פן מכסים בטלית.
מדוע חולצים הכהנים נעלים בכרפת כהנים?
- הגמרא אומרת שעושים כה מפני כבוד הצבור, שלא יראו את הטיט על סנדלי הכהנים.
היכן נערכת מדי חל-המועד 'ברכת הכהנים' ההמונית הגדולה בעולם?
• בפתל המערבי.

הפותרים: איתמר ב. | אביגדור ה. | מולי י. | רותי א. | זיוה ק.

מעונינים להנציח את העלון הבא לזכות יקירכם?
צרו איתנו קשר במייל: zaida@kerenh.org.il

רוצים את העלון אצלכם?

שלחו בקשה לדוא"ל zaida@kerenh.org.il ונשלח אליכם!

ת.ד. 257 בני ברק או בהעברה לבנק הפועלים סניף 655 מס' ח-ן: 339991 קרן הסעה וסיוע לתלמידי החינוך העצמאי ע"ר 5-804-659-95
התרומות מוכרות לצרכי מס לפי סעיף 46 כמ"כ ניתן לתרום בקלות ובמהירות בכל עמדות "נדרים פלוס" ברחבי הארץ